

עכזזה

כשרייתי בישיבה התיכונית חגגנו שנה אחת את ערב יום ירושלים במכון מאיר. אחד החבר'ה הגיע עצמאית וירד בתחנה שהיום ניצב בה גשר המיתרים. אדם גבוה ומזוקן, שראה שהוא לא ממש מאופס ולא יודע איפה הוא נמצא, ניגש אליי והציע לו עזרה. כשענה לו שהוא מחפש את מכון מאיר אמר לו האישי שגם הוא הולך לשם, ובלי לשאול לקח מהחבר שלי את התיק הכבד שלו ושם אותו על הגב שלו. כשהגיעו למכון מאיר החבר שלי לקח ממנו את התיק, הודדה לו ושאל אותו לשמו. הוא ענה לו: "אלישע וישליצקי".

הזכור לארץ ישראל

בית הנשיא, ערב לציון אני לא זוכר כמה שנים להתנתקות. אני שם במסגרת תפקידי כמזכיר משכיות שירת הים. כהרגלי התיישבתי באחת השורות האחוריות של הקהל, כשכמונ מקדימה היה "מזרח" של כל הרבנים והמנובדים. פתאום מישהו עומד ליד ושואל "אני יכול לשבת לידך?" אני מרים את הראש ורואה מולי את הרב אלישע ז"ל.
זכור באותו ערב לא האצתי בפייסבוק ולא שיחיקתי בקנדי קראש.. אבל לא את זה רציתי לספר.)
הרב אלישע ז"ל ישב ליד ולמד מתוך גמרא קטנה עד שהמקלה התחילה לשיר "תפילה לעני", באותו רגע האישי שישב ליד פשוט פרץ בבכי, לא קצת דמעות אלא בכי של ממש.

בילן זאדעם לעבדן

בשבת הגדול לפני כשבוע שנים הייתה אביגיל רעייתי בסוף החודש השניעי. כבר במוקד החלה הלידה, וידענו שיעוד יש זמן. מיהרתי לבית המנסת לפתוח את ארון הקודש לפני קריאת התורה. אומרים שזו סמולה ללידה קלה. חשבת שאני מאחר ולא אספיק, כי כבר היה מאוחר, אבל כשהגעתי התברר שהפתילה התאחרה ועוד לא הגיע הזמן, וזכיתי לפתוח את הארון ואף לקבל ברכה מיהודי חייכן שבא לומר קדיש ולקרוא הפטרה כי יש לו חיוב.

אחר כך שאלתי מי האיש, והשיבו לי שזה הרב אלישע וישלצקי שמעתי עליו, אבל לא ממש ידעתי במה ובמי מדובר. ידעתי שהוא חשוב, אבל למה? לא היה לי מושג.

אשתי ילדה באותו מוצ"ש את נפתלי, בנו המתוק, יומיים לפני ליל הסדר. אני מכנתי המל. ביום ראשון בערב צלצל הטלפון והדובר מהעבר השיח המציג את עצמו: "אלישע, שהתפלל איתך אתמול. איך עברה הלידה? מה שלום האישה? המל בסדר? צריך עזרה?"

הרב אלישע, שלמד עשרות אלפים וכל דקה מחיו הייתה מוקדשת ללימוד, להקשבה או להוראה, מצא חמש דקות ביום העמוס ורק אחר כך גיליתי עד כמה והתקשר לחבר של חבר כדי ששיגי לו מספר של יהודי אחד שהתפלל איתו בבית המנסת. רק כדי לשאול ולהתעניין.

עם ריזה נפש לעניי

כמה חודשים לפני פטירתו הגיע הרב להעביר רצף שיעורים בנצרת עילית בשלושה מוקדים זה אחר זה. כבר במוקד הראשון ניכר היה על הרב שהנסיעה לא הייתה פשוטה, הוא היה חלש מאוד, והיה קשה שלא להבחין בסבלו העצום.

המוקד השני ברצף השיעורים היה בישיבת המסדר בעיר. יותר מעשר דקות לקח לרב להגיע מהחנייה המצודה לשיבה אל בית המדרש: במסירות הנפש האופיינית לו הלך הרב צעד אחר צעד, עוצר בכל כמה רגעים ונאבק בסבל.

כשהגיע לבית המדרש בחולשה ובהתנשפות סימן מייד לתלמידים בצורה פשוטה שתיישובו ולא יעמדו לכבודו, ובשפת גופו יכלנו לחוש את בריחתו האמיתית מכל כבוד. את השיעור הוא פתח בהתנבצלות עמוקה על האירוח בהגעתו. גם כאן ראינו שהתנבצלותו כנה ואמיתית כל כך עד שהרגשנו לא נעים שראה בכלל צורך להתנבצ, הרי שמחנו כל כך על כל הזדמנות שהגיע אלינו.

כל מילה בשיעור נאמרה בקושי רב, אבל הרב אלישע לא ויתר על עוד תורה ועוד שיעור. השיעור היה קצר מאוד ונמר מעבור כעשרים דקות, לא לפני שהרב התנצל על קיצור הדברים ומסביר כי בנות המדרשה בעיר כבר מחכות לו, והוא אינו יכול לעכב אותן.

ליוונו את הרב בהליכה איטית בחזרה אל המנוחת, והוא המשיך לנקודה הבאה והאחרונה בסבב השיעורים. המוף חלש, אבל הרוח חזקה: צריך להעביר תורה גם לבנות העיר.

ה'אשף לפשע ולעצב'י

זכינו שהגיע להקריא את הכתובה בחתונתנו - כי

פשוט הזמנו אותנו.

למחרת שסימסנו לו תודה גדולה שהגיע, ענה מיד:

תודה לכם, שהתחתנתם

במשך שנים רבות לא הסכים בשום אופן שנקרא לו

"הרב"

כשהועלתה בפניו הצעה לשמש בתפקיד חינוכי

משמעותי שדרוש ממנו לעזוב את מסירת השיעורים

בישיבת "מרכז הרב", התייעץ על כך ארוכות עם כל

קבוצות התלמידים שלמד, מאילו היו חבריו.

ליל הסדר, בית כנסת מקור חיים בירושלים. "חג שמח

אני אלישע" עם חיוך רחב בפה ובעיניים, ואז הוא לחץ

לי את היד וזאת היתה לחיצה כל כך חזקה שלי היו

דמעות בעיניים.

חורה

חליונר

נהג אוטובוס

שר בכנסת

פרופסור

עני

חוקה רחובות

ראש המחשלה

מפת ישראל

This map is dedicated to the memory of Susan Zacks who taught children secular and Jewish studies for over 35 years.

מפה זאת מוקדשת לזכרה של סוסן זאקס, שטיפלה בלימודי תורה ויהדות לילדים במשך למעלה מ-35 שנה.

